Hová húz a szív?

*Új rovatunk, a **Dupla**, véletlenszerűen kiválasztott nők és férfiak maglódi kapcsolódási pontjait térképezi fel. Rutin bemutatkozások helyett össze nem szokott „párok” ismerkednek egy dupla kávé mellett. Ráadásnak dupla kulturális ajánló, amit a Maglódi Olvasás Fája ihletett.*

– Miből szeretik a duplát?

Dr. Babos Örs Levente: Reggel szükség van egy dupla kávéra.

– Dupla műszak után?

BÖL: Sok nap kezdődik így. Kb. 22 órai munka után vagyok itt.

– Ezt már mind a 3. körzetben húzta le?

BÖL: Egyelőre több helyen dolgozom, itt még „csak” helyettesítek. Szeptember 1-jétől veszem át Megyesi Edinától a praxist.

– Ehhez a körzethez tartozik a legtöbb beteg. Mennyi is az annyi?

BÖL: Júniusban 2958 bejelentett biztosítottunk volt, ők az elmúlt 2 évben legalább egyszer megfordultak a rendelőben. A teljes létszám nagyobb, akik egy ideig nem járnak orvoshoz, automatikusan kikerülnek a statisztikából.

– Ez még kezelhető szám?

BÖL: Az átlagosnál jóval nagyobb. Ez bizony komoly kihívás.

– Fruzsina a két Fonogram-díj után miben szeretne még duplázni?

Kovácsovics Fruzsina: Nem iszom kávét, de jó lenne, ha meg tudnék csinálni egy dupla szaltót!

– Sajnos ehhez itt nem megfelelőek a feltételek. A körülményeket egyébként sokszor felróják errefelé, ezért is érdekes, hogy Levente miért éppen Maglódra jön az ankarai, grazi, buffalói gyakorlatai után? Nem becsülöm le a várost, de érdekes a kontraszt. Fruzsina pedig miért marad Maglódon, amikor a karrier inkább köti Budapesthez?

KF: Miért húz vissza a szívem? Itt nőttem föl. Nagyon sok ember él itt, akiket szeretek: a szüleim, a régi barátaim. Itt mindig el tudom engedni az izmaimat egy kicsit, nyugodtabb vagyok, mint máshol. Biztonságérzetet ad visszajönni az emlékeimhez. Bár előfordult már, hogy beköltöztem Pestre, aztán meg hazaköltöztem, aztán Pécsre költöztem – aztán megint haza. Valahogy tényleg mindig itt lyukadok ki.

– Másfél éve volt Maglódon az Elfeledett mézescsók lemezbemutató koncertje, de ezekhez az intenzív érzésekhez képest a helyi csapokból nem Fruzsina folyik. Nincs hiányérzete?

KF: Nincs. Éppen arról beszélek, hogy szeretek itt lenni, mert jó érzés, de az életem többi része nem ide köt. Egy éve a XVIII. kerületben dolgozom a Csodavirág Óvodában, egy angolos csoportban vagyok óvó néni, a hétvégeken pedig koncertezek. Nagyon kevés időt töltök mostanában itthon.

– Az óvónő hétvégenként énekel, vagy az énekesnő hét közben óvodában dolgozik?

KF: Annyira összefonódik ez a kettő valahogy. Időnként nagyon nehéz, de szerencsére a koncertezések szempontjából „csak” a november–decemberi és az április–júniusi időszakok igazán hajtósak. Ilyenkor szétszakadok, kicsit megőrülök, de egyébként jól bírom. Amikor Pécsen éltem, onnan rosszabb volt ezeket összeegyeztetni.

– Egyébként elárasztják a maglódi felkérések? Másképpen: érzi-e, hogy meg szeretnénk becsülni a tehetségét?

KF: Nagyon sokszor léptem föl itt. De az már unalmas a közönségnek.

– Más kritikusok a civil szervezetek föllépéseit sokallják május 1-jén vagy augusztus 20-án, és bár soha nem lehet mindenkinek megfelelni, valószínűleg egy Kovácsovics Fruzsina-koncert is lehet olyan élvezetes, mint bármelyik már megszokott-bevált produkció.

KF: Nem gondolkozom ezen, hiszen újra és újra jönnek a megkeresések, csak hát a legtöbbször addigra már máshol van dolgom. Most készítem azonban az új lemezemet, ezért ősszel vagy télen ismét lehet szó hazai fellépésről.

BÖL: Én is sokszor próbáltam kihasználni a lehetőségeket, amelyek az életben adódnak, ezért jártam néhány helyen külföldön. Aztán rájöttem, ez nem nekem való. Szerintem kétféle ember létezik: van, aki szeret elmenni külföldre, és motiválja, hogy idegen kultúrában fölépítsen egy életet. Én nem ez a fajta vagyok. Amikor végeztem az egyetemen, eldöntöttem, biztosan itthon tervezem a jövőm, és nem szeretnék külföldre menni. Egyébként belgyógyásznak indultam, aztán különböző csavarok után kötöttem ki a házi orvoslásnál.

– Marosvásárhelyről mikor jött el?

BÖL: A rendszerváltás idején sokan költöztek Magyarországra. Mi is családostól jöttünk el ’90-ben, a szüleim szintén orvosok.

– Mik az első benyomásai Maglódról? Nyilván még csak a betegek szempontjából.

BÖL: Ez ugyanolyan, mint máshol a főváros körül. Viszont véletlenül kerültem ide. Azt tudtam, hogy ilyesmit szeretnék, valahol az agglomerációban dolgozni. Tudatosan nagy lélekszámú praxist kerestem, mert ebben van kihívás. Szakmailag és emberileg itt sokkal több hárul az orvosra. Pesten jóval egyszerűbb: a kórházak közelében a betegek ismerik a szakorvosaikat, majdnem mindent elintéznek maguk. A háziorvos feladatai ott szinte adminisztratívak: fölírja a gyógyszert, beutalót ad. Vidéken nagyobb a felelősség. Ezért örültem meg, amikor Megyesi doktornő helyettest keresett, és egy volt egyetemi csoporttársa, aki nálunk dolgozik, a tanszéken, engem ajánlott. Azelőtt nem ismertem Maglódot, bár tudtam, hogy itt van főváros szomszédságában.

– Mennyi időt ad magának, hogy megismerje a betegeket? Egyáltalán meg lehet, meg kell ismerni 3000 embert?

BÖL: Mondhatnám, hogy nagyjából 1 vagy inkább 2 év kell megismerni a praxist, de azt is, hogy gyakorlatilag nem létezik teljes megismerés.

– Az új lemez más lesz, mint a Fonogram-díjas Elfeledett mézescsók?

KF: Hasonló lesz, de a koncepció sokkal tudatosabb. Külön szoktuk választani a szöveget meg a dalt, most a dalok felét már én írtam. Ezért dolgozom óvodában, hogy igazából válaszoljak a korábbi kérdésre: inkább az énekesnő él bennem, még ha ez furán is hangzik. Azért vagyok az oviban, hogy ezt felhasználhassam, hogy tanuljak, ötletet merítsek, minél jobban kiismerjem a gyerekeket, és aztán a fellépéseken, koncerteken és foglalkozásokon még jobban helytálljak.

– Mi lehet a 3. körzet „Fonogram-díja”?

BÖL: Az orvos a legtöbb elismerést a betegektől kapja. Természetesen jól esett, hogy engem hívtak fel először, amikor ide orvost kerestek, hiszen 29-en vagyunk a tanszéken, akik szóba kerülhettünk. Háziorvosként azonban nem díjakra hajt az ember.

– Nono! Hadd említsem meg az augusztus 20-án az egészségügyi dolgozók elismerésére kiosztandó Pápes Tibor-díjat, melyet egy különösen lelkiismeretes helyi orvosról neveztek el!

BÖL: A legnagyobb elismeréseket, amikért valójában teszi az ember a dolgát, nap mint nap megkaphatja, ha jól végzi a munkáját. Arra kell koncentrálnunk, hogy mi baja a betegnek, és mi az, ami őt igazán bántja. Nem biztos, hogy csak a szervi baj a probléma. Emberileg is el kell jutni a betegekhez, ezt tanultam meg még a belgyógyászaton a főorvosomtól, mert csak így tudjuk elérni, hogy

Bokszzsák és TRX

megértsék, miért kell pl. azt a tablettát használni, miért baj, ha valaki cukorbeteg.

– Maglódhoz kapott receptet az elődjétől?

BÖL: Sok praktikus információt megbeszéltünk, de a valódi recepthez képest túl gyorsan történtek az események.

KF: Azon gondolkozom, vajon me-

lyikünk munkájához kell több türelem? Bár nekem „csak” 28 gyerekem „van”, de úgy érzem, egész nap hozzájuk is rengeteg türelem szükséges.

– Egy betegnél valószínűleg nincs türelmetlenebb.

BÖL: Engem ez sosem zavart, mert tényleg szeretem a munkám. Nem zavar, ha sokan várnak, nem zavar, ha apró problémákkal megkeresnek. Én azért vagyok ott. Még sosem küldtem el beteget, mert már félórája lejárt a rendelési idő. Addig vagyok ott, ameddig várnak rám. Persze szükség van türelemre is.

KF: Hamar kiderült, hogy nekem kell egy bokszzsák... Teljesen másfajta türelmet igényel a gyerekekkel lenni egész nap. Ahhoz, hogy ne legyek ideges, és fejben mindig ott legyek, jól reagáljam le a történéseket, és hogy a különféle feszültségeket is lenyeljem, hát mindehhez jól jön otthon egy bokszzsák.

BÖL: Én, ha nem is napi rendszerességgel, de heti 3-4 alkalommal próbálok sportolni. Most a szobakerékpár és a TRX a menő.

KF: Az nagyon nehéz! Kipróbáltam és jó béna voltam.

– Most már árulják el, mi az a PLX!

BÖL: TRX. Az amerikai haditengerészet fejlesztette ki, tulajdonképpen egy csiga, rajta egy kötél, amit saját testsúlyos gyakorlatokhoz lehet használni, pl. fekvőtámaszhoz, húzódzkodáshoz. Azért nehéz, mert a csiga miatt instabil, majdnem minden izomcsoportot megdolgoztat. Ehhez oktató is kell, így én edzőterembe járok.

– Lát már olyat is a rendelőben, amin sportosan változtatni szeretne?

BÖL: Sokfelé dolgoztam helyettesítőként, a maglódi rendelő 21. századi körülmények között működik. A felújítás a várost dicséri, az pedig Megyesi doktornőt, hogy a méretéhez képest milyen jól szervezett a praxis. Legfeljebb finomhangolások kellenek. Szeretném megoldani pl. a betegirányítást. Ha ez sikerül, lesz egy olyan beteghívó rendszer, amihez hasonló a bankokban is működik. Meg fogom kérdezni a kollégákat, kívánnak-e ehhez csatlakozni, hiszen itt kiépítési költséggel és havi díjjal is számolni kell, de a 3. körzetben mindenképpen lesz ilyen. Dolgoztam már olyan helyen, ahol ez működött. Kiküszöböli a veszekedést. Igaz, sokkoló is lehet, mert rájössz, milyen „lassan” is dolgozol. Jön egyik beteg a másik után, 5–10 percenként „megforgatsz” egy embert, úgy tűnik, 15 percnél tovább nem kell várni, ezért nem is érted, miért idegesek, miért veszekednek. A rendszer viszont megmutatja, ki mikor jelentkezett be, és a rendelés végén látsz 6 beteget, akik közül a legrövidebb ideig várakozó is már 2 és fél órája ül ott. Akármilyen gyors vagy, előfordul, hogy valaki 2-kor jön, és ¾6-kor még kint ül. Meg kell érteni, bármennyire is igyekszünk, mindenkinek meg kell adnunk a neki szükséges időt: egy torokgyulladás lehet 5 perc, de egy kórházi zárójelentés és az azt követő teendők megbeszélése akár fél óra is. Azzal is gyorsíthatunk, hogy aki csak receptért jön, annak az asszisztensnőhöz kell mennie. A rendelőben több helyiség van, tehát ez alatt én elkülönülten tudok beteget vizsgálni.

– Zeneileg lehet tervezni?

KF: Határozottan igen. Az új lemezem kéz a kézben jár azonban az óvodai munkával. Valójában azért vállalok most sokat, azért túlórázom ennyit, mert szeretnék majd egy magánóvodát. Addig nyomom tovább a gyerekenét is. És egyszer csak megszületik majd az én művészeti óvodám.

– Kényes kérdés, mit szólnak a kolléganők a mégiscsak sztárénekes óvónőhöz?

KF: Többek között azért vettek engem oda, mert tetszett nekik, hogy gyerekenével foglalkozom, hiszen ez egyrészt fontos dolog, másrészt imponálhat a szülőknek. Sejtették, hogy néhányan talán majd megismernek a televíziós múltam miatt. A *Csodavilág Óvoda* elismert, jól működő intézmény. A beiratkozásnál jelentős túljelentkezés volt, és a visszajelzések alapján egy kis részem lehetett benne. Mivel az emberek láthattak, láthatnak sok helyen, talán nagyobb a bizalmuk bennem. Nekem ez jól esik, igyekszem eleget tenni az elvárásaiknak. A kolléganőkkel is nagyon jó a viszonyom. Egyébként tényleg szívügyem a művészeti vonal, ezért tartok külön drámát.

BÖL: Drámát, 3–4 éveseknek?!

KF: Mindenki azt gondolja, hogy ez színjátszás és szövegtanulás, de nem az. Az óvodásoknál, a kisiskolásoknál a „dráma” feszültségoldó, koncentrációt és logikát fejlesztő játék közösségi keretekben. Meg kell nyilvánulniuk egyénileg, de meg kell tanulniuk dolgozni csoportban. Olyan iszonyatos fejlődést látok a gyerekeken, amit nem is gondoltam volna. Aznap, amikor drámát tartok, délelőtt is dolgozok, de nagyon sokan jelentkeztek, ezért délután fél hatig két foglalkozásom van, szóval sokat „egésznapozok” – nekem ezért kell nagyon az a bokszzsák...

vz

Névtábla:	**Kovácsovics Fruzsina** **énekesnő, óvónő**	**dr. Babos Örs Levente** **háziorvos**
Forrásvidék:	Maglód, 1988. december 11.	Marosvásárhely, 1985. március 9.
Az Olvasás Fájára:	David Nicholls: Egy nap	Gárdonyi Géza: Egri csillagok J. F. Cooper: Nagy indiánkönyv
A Zene Fájára:	Kovácsovics Fruzsina: Elfeledett mézescsók	Ákos: Az utolsó hangos dal
Ha fa volna:	Virágzó cseresznyefa	Tölgy